

De Vogelaar

Door Amofens

Waalsdorpervlakte, mei 1943

Nog voor het krieken van de dag stond Arend van de Wal naast zijn bed, het slaap uit z'n ogen wrijvend. Voorzichtig deed hij het gordijn een stukje open. Zo te zien een uitstekende dag voor flink wat werk aan de winkel. Hij had geen tijd voor een douche dus vlug die donkere kleren aan. Zachtjes sloop hij de trap af in huis, zich bewust van iedere kraak. Hij wilde niemand wakker maken.

Gewapend met een warme sjaal, hoed, donkere jas en een knijpkat stapte hij op de fiets. Zo'n echte halleluja, uit grootmoeders tijd. De rubberen banden waren al vervangen door houten, het was niet anders in deze tijd. Anti-plofbanden waren te duur en daarnaast ook schaars. Maar gelukkig had hij het oude beestje nog. Zo kon hij tenminste een flink stuk fietsen. Genietend van de frisse lucht reed hij richting de duinen, daar waar zijn werk te vinden was.

Uiteraard had hij z'n vogelboek weer bij zich. Zo'n boekje waar een heleboel vogels in afgebeeld stonden, in zwart wit. Het viel niet mee om ze in het echt te herkennen maar Arend was al aardig op weg om een geoefend vogelaar te worden. Het vogelboek ging altijd samen met een bloknootje en een potlood in z'n binnenzak. Dan had hij materiaal bij zich voor de aantekeningen van het aantal spots die hij die ochtend zou gaan maken.

Arend was zich bewust van de herrie die zijn houten banden maakten. Zijn ogen vlogen van de ene kant naar de andere. Iedere onverwachte beweging in zijn omgeving zou opgemerkt worden. Maar straks zou hij in de bossen verdwijnen en zachte stukken wegdek krijgen. Dan zou zijn aandacht uitgaan naar andere geluiden. Gespannen fietste hij verder en bereikte zo het gebied waar hij wilde gaan spotten. Niet geheel ongevaarlijk maar hij had gekozen en daarmee basta. Doelbewust sloeg hij het pad in en parkeerde zijn fiets achter flink wat struiken. Onzichtbaar. En zo moest het ook zijn.

In de duinen aangekomen kroop hij onder het prikkeldraad door. Sinds enige jaren lag het daar hier bezaaid mee. Niet dat het hem tegenhield. De kust was veilig. Arend had geen helmen noch ander oorlogstuig voorbij zien komen. Dat weerhield hem er niet van om zeer omzichtig te werk te gaan. Met vogelboek in de hand kroop hij via het helmgras verder. Want hoe dichter hij bij zijn doel kwam, hoe meer prikkeldraad hij moest ontwijken. Sporen achterlaten probeerde hij zo goed mogelijk te voorkomen. En het was tenslotte spergebied waar hij zich bevond...

Eindelijk zag hij z'n vogels. Het bloknootje en potloodje kwamen tevoorschijn. Drie plevieren, 5 duinpiepers, 8 mussen, 30 tapuiten. De ene soort hier, de andere daar. Het werd bijna een wiskundig kunstwerk. Allemaal kolommetjes met cijfers. Plotseling schrok hij zich een ongeluk. Geritsel in de duinen. Stemmen verderop. Konijnen schoten alle kanten op. Arend dook volledig in elkaar. Met bonkend hart lag hij daar onder een lichterwordende hemel en bad in stilte dat het voorbij zou gaan. Niet nu hij zo dicht bij zijn doel was. Hij was te jong om betrap te worden...

Met gespitste oren bleef hij liggen en hoorde het ongewenste geluid wegebben. Zijn hartslag werd weer normaal, het geruis in zijn oren was slechts de zee die verderop aanspoelde. Voorzichtig stak hij zijn hoofd boven de duinrand uit. Zijn ogen priemden door de schemer, niets trok zijn aandacht. Een zucht van verlichting ontsnapte. Hij wist echter genoeg, al zijn aantekeningen verdwenen in zijn donkere camouflagejas. Het gras veerde weer overeind, geen spoor achterlatend van onverlaat bezoek.

Z'n halleluja fiets stond er nog. Met recht een stukje Piece-de-resistance. De knijpkat was niet meer nodig dus ook die verdween in een jaszak. Arend klom op z'n fiets en ging terug naar huis. Daar aangekomen klom hij de trap weer op en besloot direct zijn vogelaantekeningen te verwerken. Niemand had gemerkt dat hij weg was geweest. Nog geen uur later werd er aangebeld en hoorde hij zijn moeder de deur openen. Even bonkte zijn hart maar hij hoorde een bekende stem. Iemand klom

de trap op en stapte zijn kamer binnen. Arend keek om en zag z'n vriend Tommy. Al even jong en bewust van het alledaagse gevaar. Glimlachend keken ze elkaar aan en wisselden een paar woorden die nergens over gingen. Gewoon om andere geluiden uit te sluiten. Onderwijl werden de wiskundige aantekeningen in de hak van de schoen verplaatst. Samen gingen ze naar beneden voor een bak surrogaatkoffie. Iets beters was er in deze dagen niet verkrijgbaar. Na een uurtje ging Tommy weer naar huis. Diezelfde avond gingen Arend's aantekeningen de Noordzee over.

Aldershot, april 1944

Johnny White was gelegerd op de basis van Aldershot en kreeg er zijn eerste trainingen. Samen met zijn maten was hij hard aan het oefenen op het bestormen van kustdelen maar ook in het nemen van onmogelijke betonnen muren. Johnny had zich gemeld bij het leger en wist dat hij uitgezonden kon worden. Hij kon toch niet achterblijven met al die herrie in de wereld. En dus lag hij in het zand van de bossen van Tilford dat vlak bij Aldershot ligt. Want daar was een enorme oefenmuur opgebouwd. De muur leek op de Atlantic Wall die in Europa was opgebouwd door de Duitsers, zo was hen verteld door de legerleiding. Via de ondergrondse waren tekeningen, aantallen, diktes en noem maar op binnengekomen. Engelse technici hadden het zo goed en zo kwaad als het ging via de tekeningen en cijfers nagebouwd. Johnny nam zijn petje af voor al die jonkies van de ondergrondse die hun leven in de waag stelden voor hen... In gedachten noemde hij ze de vogelaars, wetende dat ze vaak in de duinen moesten liggen om de 'vogeltjes' te tellen. Hoe het ook zij, ze waren hem zeer welkom, want alleen via hen zouden ze de weg naar de overwinning weten.

Johnny werd geroepen door zijn maten om te komen oefenen in het bestormen van de muur. Prompt liet hij z'n sjekkie vallen en zorgde er voor dat het vuur uit was. Zand genoeg hier. Het was prachtig weer en dus was het hele peloton met ontbloot bovenlijf aan het kronkelen tussen de bomen en de struiken. Er werd met mortieren geschoten, oorverdovend. Johnny schrok er wel eens van als hij er niet op bedacht was. Maar goed, het was voor het goede doel. Met een hoop geschreeuw en wapengekletter trokken ze 'ten aanval'.

Tilford Woods, april 2009

Jaren later werd het prachtig aangelegde golfterrein van Tilford Woods wederom overgoten met zonnestralen. Drie toeristen zwierven er over het terrein met gevaar voor eigen leven. Ze werden van de baan geplukt door een lief heerschap met de vraag wat ze kwamen doen. Welnu, in perfect Engels werd uitgelegd dat ze op zoek waren naar de restanten van de Atlantic Wall. Ze hadden informatie op internet gevonden dat het hier ergens moest zijn en via de plattegrond waren ze dus op zoek.

De beste man vond het dusdanig hartverwarmend dat hij het golfen liet voor wat het was en bracht hen naar de Atlantische Muur. Onderweg nam hij z'n petje af voor de drie, die meer over de muurrestanten wisten dan menig lokale bewoner. Hij vertelde dat gedurende de oorlog de Canadezen hier aan het oefenen waren om de muur te bestormen. Hun thuisbasis was in Aldershot, niet zo heel erg ver van Tilford Woods vandaan. Tijdens de aanleg van de golfbaan kwam men menig oefenprojectiel tegen. En nog werden ze zo her en der gevonden. Al pratende kwamen ze bij de oefenmuur aan: verweerd, zwaar beschadigd, bedekt met mos. En prompt gingen de beelden van vroeger over het netvlies.

De drie schoten met scherp, pixels deze keer. En in het achterhoofd van de drie sprak een stemmetje. Hier zou zo maar Johnny White hebben kunnen lopen... Zou die Vogelaar van ooit hier ook geweest zijn, als Engelandvaarder?

